

MINT ŐSI CELLULÓZTEKERCS

szerepvers

mint ősi cellulóztekercs kígyózik
egy folyó a szemétdomb előtt
melynek oldalánál nagyméretű
tégglára szoktam vadászni ám zoé
a parkban fekete és vörös tuli-
pánok határmezsgyéjén ébredesz-
ve néhány mozdulattal választja
el nappalomtól e súlyokat csak
reméli a fenyőfa alsó ágai testem
átkarolják s a nőies szél kegyel-
méből az úrbe lépcsőztetik hi-
szen a járdán teáskannája is fel-
felé gőzölög úgy tűnik életünkben
sorra megfakulnak a vízszinte-
sek de elméje mágnesszalagjáról
reggelenként előkutatja donjua-
ni arcom én pedig menyasszony-
fátylak gyanánt hulladékégetőből
szerzett csipkerongyokat lebegte-
tek felé s míg választ belőlük el-
hiszi márvány síremlékén egyszer
gázrózsák szirmai loboghatnak